

új város

XXV. évfolyam
4. szám
2013. április
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Hatalmas örömmel
fogadták az új pápát

**A FERENC NÉV
JELENTŐSÉGE**

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjet fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novmesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

4 A Roma Kultúra Napja
HungaRio 2013

5 Legyél te a híd!

Gazdaság

6 Vállalat és közösség
Héjj Rita

Nézőpont

8 Elveszett nemzedék?

Bókkon Andrea

Nemzeti ünnep

Pálfy Dániel Ábel

9 Élni az egyházat

Szecsódi Péter

Fókuszban

10 Prófétai jel

Piero Coda

12 Őrzés, bizalom,

gyengédség

Az egység lelkesége

13 Mindenekelőtt
a kölcsönös szeretet

Chiara Lubich

14 Más mint én:

egy másik én

Maria Voce

16 Az élet igéje - április

Irgalom és testvéri

kiigazítás

17 Mélyebb kapcsolat

Hochman János

Színes riport

18 A másik ember én vagyok

Máriapoli Zánkán

Göbel Ágoston

Tapasztalat

21 Az igazat nem mindig

mondhatom meg

Elekesné Utasi Margit

Aktuális

23 Ki áll a szegények mellé?

A pápa húsvéti üzenete

Társadalom

24 A szépség és a város

Körmendy Imre

Médiavilág

26 Könyv, mozi, kiállítás

Göbel Ágoston

Alkotó

29 A TV-bolygó

Annamaria Gatti

Társalgó

30 Olvasóink tollából

Tóth Judit

31 Okos kavics

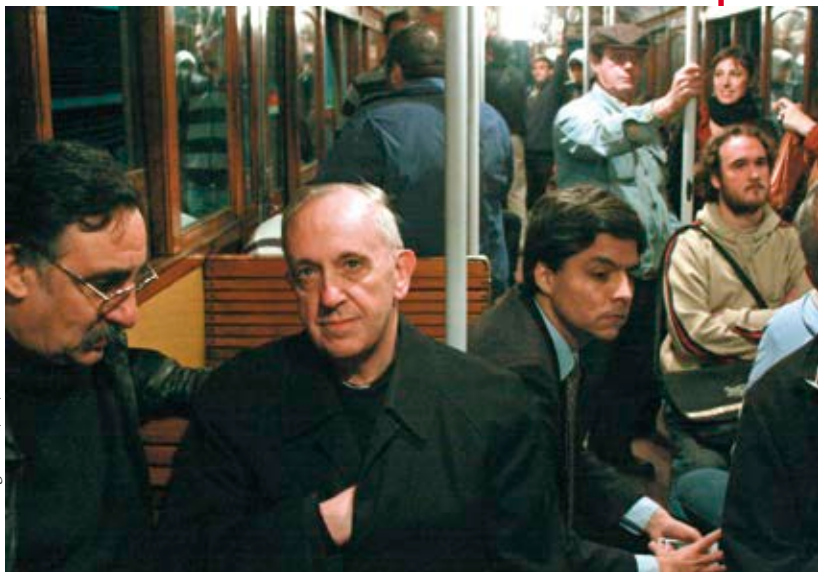
Vittorio Sadini

VÁLTOZÁSOK KORA

Sokáig hajlamos voltam azt gondolni, hogy az egység, a harmónia, a különbözőségek békés, egymást kiegészítő illeszkedése isteni ajándék, az összhang hiánya pedig az emberi gyarlóság gyümölcse. A véleménykülönbségek, az eltérő törekvések, a különböző fontossági sorrendek pedig az eredendő bűn következményei, melyek széthúzást szülnek és nyilvánvalóvá teszik képtelenségünket az együttműködésre. Meglepett és mélyen elgondolkoztatott Chiara Lubich néhány sora, amelyet még VI. Pál pápasága idején vetett papírra: „Az egyház lelke, a Szentlélek, feszültségeket kelt az egyházban, melyek az élet jelei. Ilyenek a pluralizmus és igazság, személy és közösség, szabadság és kegyelem, tudás és szeretet, primátus és kollegialitás közt feszülő dinamikus ellentétek.” Az ellentét tehát nem feltétlenül viszály, és a konfliktus sem végződik szükségszerűen összecsapásban, de kétségtelenül felszínre hoz valamit, ami megoldásra vár, ami továbblépésre serkent. Az ellentétek tehát a fejlődés mozgatórugói lehetnek.

Az egyház életében sohasem hiányoztak azok a külső és belső serkentő tényezők, amelyek folyamatos megújulásra készítették a keresztény közösséget. Az új pápa megválasztása előtt újságírók ezekről a szükséges változásokról kérdezték Maria Vocét. „Az egyház küldetése a világra irányul” – fogalmazott a Fokoláre Mozgalom elnöke. „Ezért az egyháznak elsősorban nem annyira a belső reformokkal kell törőnie, hanem inkább kifelé kell tekintenie és intenzívebbé tennie a párbeszédet a társadalommal. Ha létrejön ez a vitális kapcsolat, akkor képes lesz hallatni a hangját, mely hűen kifejezésre juttatja az evangéliumot, miközben meghallgatja korunk emberének gondjait is. Ennek következtében váratlan erőforrásokra lelhet a saját berkein belül. Igen fontos ebből a szempontból az ökumenikus párbeszéd, az egyházak közötti egység látható megjelenésének nagy témája, az a törekvés,

Fotó: Patólo Leguizamón/AP/CN

Jorge Mario Bergoglio Buenos Aires érsekeként tömegközlekedéssel járt be a munkahelyére, az érseki palotába.

hogy a hit megfogalmazásában és az egyházi gyakorlatban eljussunk egy minden keresztény számára elfogadható megoldáshoz.”

„Szívesen látnék egy mértéktartóbb egyházat, az anyagi javak és a liturgikus kifejezésmódok tekintetében” – hangsúlyozta az elnök. „Folyamatos és közvetlenebb kommunikációra van szükség korunk társadalmával, mely lehetővé teszi, hogy az emberek könnyebben kapcsolatot találjanak vele, egy befogadóbb magatartást tanúsítva azok iránt is, akik másképpen gondolkodnak.”

A Szentlélek nem csak dinamikus feszültségeket támaszt, hanem megoldásokat is sugall, helyzeteket teremt, váratlan ajándékokkal lep meg. Ferenc pápa megválasztása és első megnyilvánulásai azzal a mély örömmel töltöttek el bennünket, hogy a Szentlélek eredeti, közvetlen és szimpatikus módon siet segítségünkre. ■

A Roma Kultúra Napja

Április első hétvégéjén

Az 1971-es cigány világkongresszuson több meghatározó jelentőségű és egységesítési törekvést szolgáló döntést hoztak. Ilyen volt

a cigány nyelvről szóló határozat, születtek szótárak, nyelvtanok, irodalmi művek, fordítások cigány nyelvre. Döntöttek a nemzetköz-

zi cigány himnuszról és a cigány zászlóról is. A jelenlévő különböző cigány népcsoportokhoz tartozó küldöttek konszenzussal elfogadták, hogy a világ összes cigány származású emberének közös és hivatalos elnevezése attól kezdve a *rom* többes számú alakja, a *roma* legyen. Így a romák elnevezés a cigány népcsoportokhoz tartozó emberek közösségét jelenti. Továbbá ilyen döntés volt a roma kultúra nemzetközi napja is, melyet Magyarországon 1996 óta ünne-

pelnek. Choli Daróczy József magyar-cigány író, pedagógus, népművelő, a „cigányság szent ünnepének” nevezte a minden év áprilisának első hétvégéjén megrendezendő Roma Kultúra Napját. „A magyarországi cigányság életében a kultúrának vagy szóbeli vagy vizuális formában kellett és kell betöltenie mind oktató-nevelő, mind szórakoztató funkcióját. A cigány közösség és a benne élő egyén hangulatának, érzéseinek és történéseinek kódszerű ábrázolása az énekes, a mesemondó, vagy a festő feladata... A cigány kultúra európai, a szó legnemesebb értelmében. Európai és egyetemesen magyar.” ■

Fotó: Kovács Csibor

HungaRio 2013

Elindult a jelentkezés!

„Menjetez és tegyetez tanítványommá minden népet!” (Mt 28,19) – ezzel a mottóval hirdette meg XVI. Benedek pápa az idei Ifjúsági Világtalálkozót Rio de Janeiróban. A nagy távolság miatt a magyar fiatalok közül csak kevesen tudnak személyesen részt venni a braziliai találkozón. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ezért úgy határozott, hogy a magyarok egy idehaza tartandó országos ifjúsági rendezvény keretében

kapcsolódhatnak be a világtalálkozó eseményeibe. A *HungaRio* nevet viselő találkozóra a riói eseményekkel egyidőben, július 24. és 28. között kerül sor Pécsre, ahová mintegy kétezer fiatal várnak. A délelőtti katekézisek és szentmisék után az Ifjúsági Fesztiválé lesz a főszerep: táncházak, koncertek, műhelyek, imaalkalmak, a vendéglátó Pécs kulturális értékeihez kapcsolódó programok közül választhatnak majd a fiatalok. A felk-

szülés már zajlik, melyet a hivatalos honlapon (www.hungario2013.hu) és a Facebookon is lehetőség van követni: hónapról hónapra terítékre kerül egy-egy szakasz a pápai üzenetből, megismerkedhetünk az Ifjúsági Világtalálkozó szentíveivel és közbenjáróival, és tanúságtételeket ol-

vashatunk a keresztény hit megélésével kapcsolatban. A szervezők szeretettel várnak minden 16 és 35 év közötti fiatal július végén Pécsre! Jelentkezni a www.hungario2013.hu oldalon keresztül lehetséges az ott található elektronikus regisztrációs rendszer használatával. ■

Legyél Te a híd!

Jeruzsálemben zárul a Genfest éve

Felsorolni is nehéz lenne mindazokat a kezdeményezéseket, „hídépítő akciókat”, melyek az elmúlt esztendőben indultak a Genfest hatására. Bogay Katalin, az UNESCO közgyűlésének elnöke – aki szintén figyelemmel kíséri a budapesti ifjúsági találkozótó utóéletét – kiemelte, hogy a nemzetek közötti szociális, oktatási, kulturális együttműködést segíti elő a Fiatalok az Egyesült Világért tevékenysége, éppen ezért az UNESCO számára nagyon fontos ez a mozgalom. Felhívta a figyelmet arra is, hogy

az új generációknak arra kell koncentrálni, „hogyan tudják megoldani a problémákat és a kultúrák közötti kommunikáció segítségével együtt építeni a jövőt.”

2012. május 1-jén nyílt meg a Genfest éve a „Let’s bridge” (Építsünk hidakat!) mottóval, mely kapcsolatok építésére, a különböző kultúrák közötti hidak építésére ösztönzött a világ bármely pontján. Egy év telt el, közben Budapesten 12000 fő részvételével megvalósult a világméretű találkozó. A Genfest éve most a végéhez közeledik. Április

utolsó hetében Jeruzsálemben gyülekeznek a világ számtalan pontjáról a Fiatalok az Egyesült Világért tagjai, hogy összegyűjtsék az elmúlt év lelki gyümölcseit, összegzést készítsenek az elindult kezdeményezésekről és átadják az Egyesült Világ Projekt petíció aláírásait az ENSZ illetékeseinek. A találkozó színhelyül azért választották Jeruzsálemet, mert ez a település az ellentétek és a megosztottság városa, de emellett egy ősi kultúra bölcsője, különböző népek és vallások jelenlétét hordozza, ami felhívás

arra nézve, hogy a béke városává váljon. 2013. május 1-je tehát az egész világon elterjedt Egyesült Világ Projekt pillanata lesz. A kezdeményezéshez sok ezren csatlakoztak már világszerte, az online petíción gyűlnek az aláírások, a testvériség szigetei lassan „szárazföldre állnak össze”. Ahogy a fiatalok fogalmaznak: „A mi részünk most leginkább abban van, hogy miközben terjesztjük a projekt híret és készülünk a jeruzsálemi találkozásra, hétköznapijainkat éljük meg úgy, hogy minden találkozás lehetőség legyen egy híd felépüléséhez.” Az április 24-én kezdődő találkozóról online beszámolókat olvashatunk az Új Város weboldalán (www.ujvaros.eu). ■

Vállalat és közösség

A vállalati siker kulcsa ma egyre inkább a tudásteremtő munkahelyi közösségekben rejlik

Napjainkban bizonyos szempontból paradigmaváltás van folyamatban. A legutóbbi válság, amely máig érezteti hatását, nemcsak gazdasági vagy pénzügyi, hanem magát az eddigi rendszert kérdőjelezi meg. Stefano Zamagni megkülönbözteti a „*dialektikus*” és az „*entrópikus*” válságot. Míg a dialektikus válságok – mint például a nagy francia forradalom – a társadalmon belül zajlanak, alapvető konfliktusai magukban hordozzák magát a megoldást is; az entrópikus válságok hatására az egész rendszer összeomlik, mert maga a haladási irány változik meg. Éppen e különbségek miatt eltérő a válságból történő kilábalás stratégiája is: utóbbi esetben a pusztán technikai, jogi vagy szabályozási korrekciók és lépések – bár szintén fontosak – nem hoznak gyökeres megoldást.

Kihívás és esély

A globális pénzügyi, gazdasági, majd társadalmi és tudati-ideológiai válság egyszerre kihívás és esély. A társadalmi értékrendek, preferenciák erősödő küzdelme várható, ugyanakkor egyre hangsúlyosabban megjelenik az együttműködés igénye és a közösségek kiemelt szerepe is.

Sokan tagjai vagyunk ilyen vagy olyan, kisebb vagy nagyobb közösségnek, de többnyire csak a magánélet világában. A szervezetek, vállalatok életében az individualizmus az általános. Ugyanakkor egyre több cikk foglalkozik azzal, hogy a közösségeknek, a valós emberi kapcsolatoknak, a személyes értékeknek az üzleti életben is megvan a helye. Ahol hiányzik a közösség, ott csökken az elkötelezettség, a motiváció, a kreativitás. Mindezek alapján a válság okozta problémák felszámolásához – a gazdasági, pénzügyi és kormányzati segítségen és megoldásokon kívül – az emberek elkötelezettsége, a közösségek építése elengedhetetlen.

Közösség-tudat

Kérdés tehát, hogy a közösségi tudat hiánya és a gazdasági válságban rejlő lehetőségek egymásra hatva továbblépésre készítik-e a vállalatokat? A vállalatnál dolgozók emberként való kezelése és támogatása, a közösség kialakítása olyan pozitív spirált indíthat el, ami az emberek kiteljesedése mellett az egész szervezet teljesítményét és eredményeit is javíthatja. Ha a vállalat alkalmazottait teljességükben, személyiségükben tekintjük, akkor előtérbe kerülnek olyan értékek, mint a közösség, együttműködés, nyitottság, és ez növeli a kreativitást és javítja a munka minőségét. A vezetésnek fontos szerepe van a közösségi szempont megfelelő érvényesítésében a vállalat életében. Meg kell találnia az arany középutat. Fontos, hogy ne avatkozzon be túl sokat, de túl keveset se a közösségek formálódási folyamatába.

A munkatárs, mint személy

A közösség-centrikus szemlélet tudatosan újragondolja a vállalatban belüli kapcsolatokat, az emberre egészében tekint, a közösségben olyan lehetőséget lát, amely többletet teremt – és tudatában van annak, hogy mindez pozitívan hat a vállalat egészének teljesítményére is. A vállalat emberei között megvalósult közösség csak abban az esetben érvényesül, ha a szervezetek alkalmazottaikra mint egyénekre és személyekre tekintenek. A kölcsönös tiszteletet és bizalmat feltételező megközelítés olyan egyéb hozzáállásokat vonhat maga után, mint a személyes értékek megjelenése a munkában, vagy a munkán kívüli élet, jelesül a család tekintetbe vétele, elfogadása, sőt kifejezett támogatása. Felmérések szerint például a szabadidő határozott és előre látható megszervezése, az élet különböző területeinek integrált és egymásra ható szemlélete növekedést hoz mind személyes, mind vállalati szinten.

Cél vagy eszköz?

A közösség-fogalom különböző értelmezései eltérő vállalati gyakorlatokat eredményeznek. A közösség lehet *cél*, amelynek megvalósulásáért egy felelős, tudatos vállalati vezetés küzd. Itt az erkölcsi szempontok állnak előtérben, annak tudatában, hogy az ügynek üzletileg is pozitív hatása lehet. A vezetők úgy is tekinthetnek a közösségtudatosságra, mint a vállalat sikerének és az emberek motiváltságának mozgatórugójára. A közösségi szemlélet itt *eszköz* a vállalat hatékonyságának növelése érdekében, a közösséget csak a piaci érdekek és a vállalat pozícionálása miatt favorizálja a vállalat, és ezek függvényében fejleszti azt. Például egy márka körül szerveződő közösségnek önmagában nincs értéke a vállalat számára, hanem eszköz egy piaci cél érdekében. A közösség megvalósulása ennek megfelelően különböző szinteken lehetséges, az egyik végtel esetben a vállalat értékteremtési folyamatába és szervezeti működésébe beleágyazva, másik végtelként egyszerűen a *webkettő* technikai hátterének felhasználásával.

Az innováció forrása

A közösségtudatosság megjelenhet a vállalat külső és belső kapcsolatrendszerében is. Ebben a szemléletben változik a vállalat belüli csapatok (teamek) szerepe és működésének megítélése. Pozitív hatása van a valódi teamek kialakulásának és együttműködésének, a hosszú ideje együtt dolgozó, egymást jól ismerő emberek kollektív munkájának. Sikeresek lehetnek egyéb együttműködési formák is, mint például a tudásteremtő közösségek. Az eredményességhez elengedhetetlen a megfelelő és folyamatos kommunikáció, a felelősség megosztása, illetve a tagok funkciótól és beosztástól független egyenrangú partnerként való kezelése. A közösség kiterjeszhető az üzleti partnerekre, a beszállítókra, ügyfelekre, sőt a lehetséges új belépőkre is. A nagyvállalatok tapasztalata azt mutatja, hogy a közösségtudatos szemlélet olyan szervezetekre jellemző, amelyek innovatívak, dinamikusak, és minden eszközzel támogatják a kreativitást és embereik kibontakozását. Elfogadják, és megfelelő módon tudják kezelni az esetleges konfliktusokat, hibákat. A közösségek a vezetés „éppen kellő mértéke” által valósulhatnak meg, és a vezetőnek azt is tudomásul kell vennie, hogy a változás nagy részét mások viszik végbe. Így valójában a közösségtudatosság vállalaton belüli elterjedése is „közös munkán” múlik: az alkalmazottak együttműködésén. ■

NEMZETKÖZI KONFERENCIA 2013. április 09-11.

Francesco Compagnoni OP, Helen Alford OP, Stefano Zamagni

Stefano Zamagni
könyvismutató előadása

„A Civil gazdaságban újra felfedezhetjük a gazdasági gondolkodásmód egy olyan hagyományát, amely már-már elveszett, és amely most – hála Bruninak és Zamagninak – nagy segítségünkre lehet abban, hogy a körülöttünk zajló válságok közepette újrarendeljük a közgazdaságot.” Helen Alford OP

2013. 04. 09.
kedd, 18.00

Sapientia Szervezeti Humánügyi Főosztály
Auditorium Maximum

CIVIL GAZDASÁG - NEMZETKÖZI KONFERENCIA A KATOLIKUS TÁRSADALMI TANÍTÁSRÓL

A katolikus társadalmi tanítás, mint a civil gazdaság feltétele
előadó: Stefano Zamagni, a Bolonai Egyetem professzora

A katolikus társadalmi tanítás és a gazdasági tevékenység
előadó: Helen Alford OP, a római Pápai Szent Tamás Egyetem professzora

Emberi jogok és természetjog
előadó: Francesco Compagnoni OP, a római Pápai Szent Tamás Egyetem professzora

2013. 04. 10.
szerda 9.30-11.00

Budapesti Corvinus Egyetem
Főépület 2. emelet 2002. rektori tanácssterem

CIVIL GAZDASÁG - HATÉKONYSÁG, MÉLTÁNYOSSÁG, KÖZ-JÖLTÉL

Stefano Zamagni könyvismutató előadása a Civil Economy című, Luigino Brunival közösen írt könyve magyar fordításának megjelenése alkalmából

A könyvet a Sapientia-KETEG Közgazdász Műhely gondozásában a L'Harmattan Kiadó adja ki.

2013. 04. 10.
szerda 11.30-14.30

Budapesti Corvinus Egyetem
C épület 5-6. előadóterem

MIÉRT NEM KÉPES A LIBERÁLIS KÖZGAZDASÁGTAN VALÓRA VÁLTANI SAJÁT ÍGÉRETEIT? NEMZETKÖZI KONFERENCIA ÉS KERESZTAL-BESZÉLGETÉS

Miért nem képes a liberális közgazdaságtan valóra váltani saját ígéreteit? - A civil közgazdaságtan válasza
előadó: Stefano Zamagni, a Bolonai Egyetem közgazdász professzora

Természetjog és közgazdaságtan
előadó: Helen Alford OP, a római Pápai Szent Tamás Egyetem professzora

Gazdasági tevékenység és emberi jogok
előadó: Francesco Compagnoni OP, a római Pápai Szent Tamás Egyetem professzora
moderátor: Baranyi Árpád

IFJÚSÁG

Elveszett nemzedék?

Bókkon Andrea, matematikai elemző

„Az Y generáció (zömében a '80-as években születettek) egy új típusú nemzedék, melynek kialakulásában a technológia fejlődése játszott rendkívül fontos szerepet. (...) Egy részük aktív munkavállalóként késleltetetten jelenik meg a munkapiacra. 25-30 éves felnőttek még a szülői otthonban élnek, igénybe veszik a szülői ház komfortját, maguk eközben nem önálló felnőtt egzisztenciájuk megteremtésén dolgoznak” – olvasható egy internetes elemzésben.

Sokszor illetnek minket az „elveszett nemzedék” címkével is. Nem vagyok szociológus, csak érintett. Felkavarunk a rólunk szóló írások, és nem értek mindennel egyet. Lehet, hogy van benne némi igazság, de mindez vajon csak a mi hibánk? Mert az „akarunk” és a „tudunk” között óriási különbség van. Jómagamom és egyetemi csoporttársaim között is azt látom, hogy a másoddiploma megszerzése mellett is szinte mindenki dolgozik. Hasonló korú ismerőseim között is sok a munkát kereső, aki már szinte bármit elvállalna. De képes-e minden pályakezdő huszonevést felvenni a magyarországi munkaerőpiacra? Én – vidéki lányként – úgy látom, hogy nem, hiszen országon belül lokálisan is teljesen eltérő lehetőségek vannak. Egy nagyvárosban könnyebb elhelyezkedni, mint egy vidéki kisvárosban, ahol vagy munkahelyek szűnnek meg, vagy adott esetben nincs is a tanult szakmának megfelelő felvevőpiaca. Matematikai elemző végzettséggel rendelkezem, és egy piacutató cégnél helyezkedtem el. Erre szinte csak a fővárosban van igény. Azzal viszont egyetértek, hogy ahhoz, hogy a szülőkről le tudjunk szakadni, saját családot tudjunk alapítani, ahhoz valóban elengedhetetlen a biztos egzisztenciális háttér megteremtése. Ehhez pedig munkahely és biztos jövedelem szükséges. A fiatalok részére munkát kell biztosítani, munkahelyeket kell teremteni.

A mostani nehézségek ellenére, nekünk, mai fiataloknak is nyitott szemmel kell járnunk a világban, össze kell fogunk, próbálkoznunk, cselekednünk kell, és hidakat építenünk – egymás között is, hogy ne legyünk ténylegesen „elveszett nemzedék”. ■

ÖSSZEFOGÁS

Nemzeti ünnep

Pálffy Dániel Ábel, egyetemi hallgató

1848 márciusában egy egész nép fogott össze. Mindegy volt, hogy valaki magyar, magyar zsidó, vagy magyar cigány, esetleg magyar tót. Nem számított, csak az, hogy közösen el akartak érni valamit. Vajon miért sikerült ez nekik? Miért nem sikerül nekünk?

A médiából manapság folyamatosan azt halljuk, hogy valamilyen csoport tüntet valami ellen. Aztán megjelennek a valami ellen tüntetők ellen tüntetők. Ellen, ellen, ellen. Végre nem valami ellen, hanem valamiért kellene küzdeni. De ezt csak együtt lehet megtenni: ha a nagypolitika ideológiáitól átitatott hamis összefogások, torz identitásképző tényezők nem választanak el engem családtagjaimtól, a szomszédomtól, vagy a munkatársaimtól, ha a társadalom egésze képes közösséggé válni!

Mára a politikai szereplőkből való kiábrándultság miatt az emberek nagy része identitását veszítette. Itt a nagy lehetőség számunkra, hogy valami új, az egész társadalmat összekötő alapot találjunk!

Idén március 15-én a magyar társadalom megcáfolta a gyakran emlegetett önsorsrontó kijelentést, miszerint a magyar emberek nem képesek összefogni. A hóvihár óriási társadalmi összefogást eredményezett. Emberek százai mentek az utakon rekedt, fázó, balesetet szenvedett embertársaikon segíteni. Pusztán azért, mert úgy érezték ez a helyes.

Vajon nem szimbolikus értékű, hogy mindez pont egyik legnagyobb nemzeti ünnepünkön, az 1848-as szabadságharc kitörésének évfordulóján történt? 2013. március 15-én a magyar nép olyan tettet hajtott végre, melyre büszkének kell lennünk!

De legfőképp hitet és iránymutatást kell adnia nekünk, hogy képesek vagyunk összefogni. Ez azonban csak akkor sikerülhet, ha identitásunkat nem ideiglenesen a történelem színpadán szereplő pártok, politikusok mellett való elköteleződésre, hanem ennél sokkal szilárdabb alapokra építjük.

Elsősorban emberek vagyunk. Magyar emberek. Ezért volt minden szenvedése ellenére csodálatos ez az ideai nemzeti ünnep! Mert összefogtunk. Legyen így ezentúl az év minden napján!

(Bővebben: <http://www.facebook.com/daniel.palfy>) ■

EGYHÁZ

Élni az egyházat

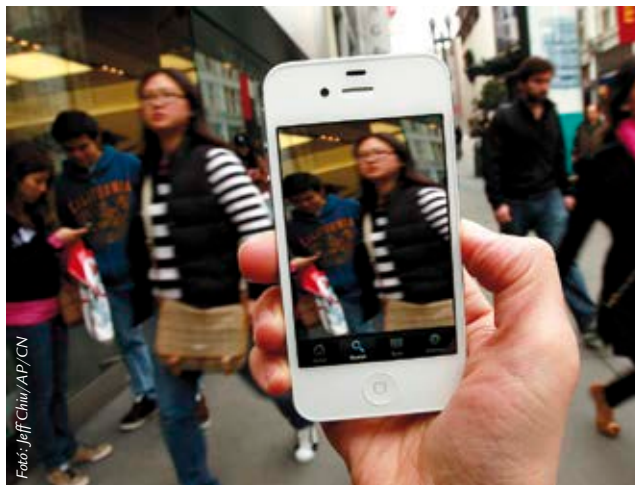
Szecsődi Péter, plébános

Az egyházzal a világban nagyon sok vélemény alakult ki. Vannak, akik kritizálják, és vannak, akik védik. Lehet kívülről szemlélni és belülről aggódni érte; múltját vagy jövőjét taglalva passzívan élni, netán a Krisztustól kapott küldetéssel építeni azt. Mindezek lehetnek igazak, vagy hamisak; jogosak, vagy jogtalanok, de mindez vajmi keveset ér. Papként sokat kell beszélnem, tanítani az egyházzal – bizonyos értelemben ez szükséges –, de még egyetlen tanításból sem született egyház. Egyre inkább úgy érzem, hogy az egyházat élni kell. Élni a kölcsönös szeretetben! Jézus ugyanis ezt mondta: ahol ketten vagy hárman egyek vagytok bennem, én ott vagyok köztetek... és arról ismernek meg benneteket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Az egyház mai állapotáról – legalábbis a civilizált Európában – az a véleményem, hogy elvesztette az életerejét. Nem vonzó. De nem azért, mert nem szentelnek nőket pappá, vagy nem nőülhetnek a nyugati rítusú papok, hanem azért, mert nem a szeretet közösségét éli. Azok az élő, személyes kapcsolatok hiányoznak, melyeket nem az érdek, és nem is az érzelmek kötnek össze, hanem Krisztus személye. Nagyon szomorú látni, hogy vallásos, hitüket gyakorló szülők képtelenek voltak átadni gyermekeiknek az élő hitet. Nagyon fáj ez nekik, és nem értik, hogy mit rontottak el, hiszen ők vitték a gyereket templomba, volt elsőáldozó, meg bérmálkozó is. Hát akkor mi a baj? Az, hogy az egyházban *nem tapasztalta meg a köztünk élő Krisztust.*

Azt gondolom, hogy ha az egyház a világnak akar megfelelni, akkor meghal, de ha a Szentháromság életét éli a kölcsönös tevékeny szeretetben, akkor élni fog, sőt, kivirul. Krisztus ugyanis már legyőzte a gonosz világot, és a pokol hatalma nem vesz erőt rajta. De hogy én benne leszek-e ebben az egyházban, az azon múlik, hogy el tudom-e szítenni az életemet Krisztusért, aki a testvérben él.

Ferenc pápánk is ezt szorgalmazza, amikor a kicsik és szegények felé fordul, és azt mondja, hogy nyissuk ki az egyházat mindenki számára a szolgáló szeretet által! Ezért hiszem és remélem, hogy az egyháznak van jövője! ■

**Y generáció:
hiányzik az
önálló, felnőtt
egzisztencia.**

**2013. március 15.
Hóvihar és
összefogás.**

**Az egyház
életerejét az
élő, személyes
kapcsolatokban
találhatja
meg, melyeket
Krisztus köt össze.**

Fotó: Luca Bruno/AP/CN

PRÓFÉTAI JEL

ÚJJONGÁSSAL FOGADTÁK RÓMA ÚJ PÜSPÖKÉT, JORGE MARIO BERGOGLIÓT, AKI PÁPASÁGA KEZDETÉN AZONNAL MEGJELÖLT KÉT PRIORITÁST: A TESTVÉRISÉGET ÉS A KÖLCSÖNÖS BIZALMAT.

Ferenc pápa megválasztása annak a rendkívüli ajándéknak a folytatása, amit XVI. Benedek adott az egyháznak azzal, hogy lemondott Róma püspökének szolgálatáról. Az egyház történetében először az új pápa névválasztásával Assisi Szent Ferenc evangéliumról tett prófétai tanúságtételének fényébe akarja helyezni szolgálatát.

Az a tény, hogy a pápa a testvériséget hangsúlyozta, amit mindenkinek meg kell élni, azt tette egyértelművé, hogy az evangéliumi lelkületet a lehető leghitelesebben akarja követni a mai korban. Jelzésértékű az is, hogy megválasztása után mindenekelőtt a római egyházmegye felé fordult, mint annak püspöke és pásztor, és utána köszöntötte az egyetemes egyházat és minden jóakarató embert.

Nagy jelentőségű volt az is, hogy Róma népétől azt kérte, mielőtt a püspök megáldaná a népet, a nép imádkozzon az Úrhoz, hogy Ő áldja meg a pápát: „A nép imáját kérem, amely áldást kér püspöke számára. Mondjuk el csendben ezt az imát, a ti imádságokat értem.” Imát kért tehát a néptől, Isten népétől, a hívek közösségétől, azoktól, akiket a II. Vatikáni Zsinat az egyház látásmódjának középpontjába helyezett. Alá kell húzni Ferenc pápa stílusát, mely laikus, nem visel magán klerikális vonásokat. Kifejezésre jutott ez abban is, amikor a Szent Péter téren összegyűlt tömeget egyszerű „Jó estét kívánok!”-kal köszöntötte, és amikor befejezte a rövid üdvözlét, jó éjszakát és jó pihenést kívánt. Nem beszélve arról, amit a kölcsönös bizalomról mondott. Fontos, mert jelzi pásztori szolgálatának módját: Bergoglio pápa szembe akar nézni azokkal a kihívásokkal, melyek Róma püspökét várják. Az egyház megreformálása, az evangelizáció újraindítása, mely Rómából startol és jut el az egész világra az átlátszó és a kölcsönösség szellemében. Nagy hatást váltott ki az is, hogy a

Szentatya a megválasztása utáni napon Mária-hoz imádkozott a római Santa Maria Maggiore bazilikában, ahol a Szép Szeretet és az Irgalom Anyjának védelmébe helyezte szolgálatát. A pápa jezsuita, ezért közvetlenül megtapasztalta azt a karizmat, amely a modern korban bevilágította az egyház életét. Nevét ugyanakkor Szent Ferencről vette fel, Ferenc pedig a karizmatikus volt. Úgy tűnik, hogy ezzel akarta a péteri szolgálatot felpezsdíteni. Prófécia és egyben a remény jele az új pápa a katolikusok, de a keresztények és az egész emberiség számára is. Ahogy kérte, mi is csatlakozunk ahhoz az imához, hogy igazabb testvériségben éljünk a bizalomban, azért, hogy az evangélium valóban fény, kovász és só legyen a világ számára.

Piero Coda

A JEZSUITA FERENC LETT PÉTER UTÓDA

Dél-Amerika most a Szentatyában jut kifejezésre, hasonlóan ahhoz, amikor a vasfüggönyön túl lévő országok II. János Pálban jelentek meg. Kelet-Európa országai hősiessé és hűségessé voltak a vértanúságban, Dél-Amerika országai viszont élettel teliek, dinamikusak. Magukévá tették a szegénység és az igazságosság problémáit. Ott születtek meg a bázisközösségek, az evangélium eljutott a legszegényebb és leginkább elfelejtettek közé. Kidolgozásra került egy olyan teológia, mely megfelelt az emberek

várakozásának. Innen kellett tehát Rómába jönnie a leendő pápának az egyetemes egyházért, akkor is, ha megválasztása után nem ejtette ki a pápa szót, hanem Róma püspökének nevezte magát. Első jele ez annak, hogy az egyház egyre inkább gyökeret akar verni Isten népének konkrét közösségében.

Nevének megválasztása kapcsán természetes, hogy Assisi Szent Ferencre gondol az ember, és arra, amit ő mindig is képviselt az egyházban és az egyházon kívül élőknek is: visszatérés a szegények egyházába, egy lényegi, visszafogott, egyszerű életstílusba.

Róma püspöke jezsuita szerzetes. Több évszázada annak, hogy szerzetes volt Péter székében. Most úgy tűnik, hogy az egyház két lényegi alkotóeleme harmonikusan összefonódik, a péteri és a karizmatikus arculat. Az évszázadok folyamán ez a két arculat komoly feszültségben élt, de most egymásra találtak ugyanabban az emberben.

Voltak bencés, domonkos, ferences, ciszterci pápák, de jezsuita még soha. Jézus Társasága Loyolai Szent Ignác alapításából született. Alap gondolatuk: „sentire cum Ecclesia” vagyis az egyházzal gondolkodni. A jezsuitákról tudjuk, hogy a pápának olyan engedelmességi fogadalmat tesznek, mely alapján úgy rendelkezik mind-egyikükkel, ahogyan azt a legjobbnak látja, azért, hogy missziós küldetésük „jobban a Szentlélek biztos irányításával történjék”. Így volt ez az elmúlt ötszáz évben: a pápa kezében lévő emberek, akik teljes mértékben készek arra, hogy folytassák Jézus megváltó küldetését. Ez is annak a jele, hogy az egyház nem zárkózik be saját problémáiba, hanem arra hivatott, hogy kinyíljon az egész emberiségre és hogy vigye mindenhol az evangélium újdonságát és reményét.

Fabio Ciardi

Forrás: CN 2013. március

Fordította: Tóth Judit

Fotó: Dmitry Lovetsky/AP/CN

Fotó: AP/CN

Benedek pápa és Buenos Aires érsekének testvéri találkozása, mely megismétlődött akkor, amikor Jorge Mario Bergoglio már pápaként köszöntötte névnapja alkalmából elődjét.

tenre figyelt, nyitott volt jeleire, készséges volt terveire és nem saját terveit követte. (...) József őriz, mert képes Istenre hallgatni, engedi, hogy az Ő akarata vezesse, és éppen ezért érzékenyebb a rá bízott emberek iránt, képes reálsan olvasni az eseményeket, figyelni arra, ami körülveszi, és meg tudja hozni a legbölcsebb döntéseket. (...)

Őrizni az embereket azt jelenti, hogy gondoskodunk mindenkiről, minden emberről, szeretettel, különösen a gyermekekről, az idősekről, azokról, akiknek élete a leginkább törekeny, és akik gyakran szívünk peremére szorulnak. Gondoskodni egymásról a családban azt jelenti, hogy a házastársak kölcsönösen őrzik egymást, és szülőként pedig gondoskodnak gyermekeikről, majd idővel a gyermekek válnak szüleik őrzőivé. (...)

Arra szeretnék kérni mindenkit, aki felelős szerepet tölt be gazdasági, politikai vagy társadalmi téren, és minden jóakarátú embert: legyünk a teremtett világ, Isten természetbe írt törvényeinek és a másik embernek, a környezetnek az őrzői; ne engedjük, hogy a pusztítás és a halál jelei kísérik világunkat! (...)

Még egy utolsó dolgot mondok: a gondoskodás, az örökös jószágot kér, azt, hogy a jószágot gyengédséggel éljük meg. Az evangéliumban Szent József úgy jelenik meg, mint erős, bátor, dolgos ember, de lelkéből nagy gyengédség árad. Ez nem a gyenge ember erénye. Pont az ellenkezőjéről van szó: a lélek ereje nyilvánul meg. A másokra figyelni tudás, a mások iránti részvétel, az igazi nyitottság, a szeretni tudás képességét jelzi. Nem szabad félünk a jószágtól, a gyengédségtől! (...)

Forrás: www.vatican.va

Fordította: Tóth Judit

ŐRZÉS, BIZALOM, GYENGÉDSÉG

AZ ÚJ PÁPA MÁRCIUS 19-ÉN MONDOTT HOMÍLIÁJÁBAN SZENT JÓZSEF ALAKJÁT ÉS SZEREPÉT ÚJ MÓDON MUTATTA BE.

Azt olvastuk az evangéliumban, hogy „József erre fölébredt álomból és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét” (Mt 1,24).

Ezekben a szavakban már benne van az a küldetés, amit Isten Józsefekre bízott, hogy *custos*, vagyis őrző legyen. De kinek az őrzője? Máriáé és Jézusé, de ez egy olyan őrzés, mely aztán kiterjed az Egyházra. (...)

Hogyan is gyakorolja József ezt a hivatást? Tapintattal, alázatosan, csendesen, állandó jelenléttel, teljes hűség-

gel akkor is, amikor nem ért mindent. (...) Mária mellett van, aki a jegyese, az örömteli és a nehéz pillanatokban, amikor felmennek Betlehembe a népszámlálásra, a szülés izgalmas és örömteli óráiban, az Egyiptomba való menekülés drámai pillanatában és akkor, amikor Jézus keresésére indulnak, valamint a názáreti hétköznapokban és a műhelyben, ahol József az ács-mesterségre tanította Jézust.

Hogyan élte meg József ezt a Máriára, Jézusra és az egyházra irányuló őrző hivatást? Úgy, hogy folyamatosan Is-

Mindenekelőtt a kölcsönös szeretet

Boldog II. János Pál pápa azt mondta, hogy az evangéliumot elsősorban a felebarát iránti szeretetben kell látnunk, sőt az irgalmasság cselekedeteiben is. Azzal együtt, hogy teljes figyelmet fordítunk az evangélium minden ígéjére, a mi esetünkben is, mint sokan másoknál, a Szentlélek különösképpen aláhúzza azt, amiben összefoglalható a törvény és minden próféta: a szeretetet. (...)

Most térjünk át a nyolcadik alapelvre, mely így szól: az evangelizációhoz alapvető, hogy tanúságot tegyünk a kölcsönös szeretetről. Ez kötelező. Jézus azt mondta: „Arról ismerik meg, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35) „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) Az őskeresztények teljes mértékben tanúságot tettek erről, mert ezt mondták róluk: „Nézd, mennyire szeretik egymást, készek az életüket adni egymásért.”

A Mozgalomban nemcsak élni akarjuk az új parancsot, hanem rá építünk mindent, amivel Szent Péter szavaihoz igazodunk, mely így szól: „Mindenekelőtt szeressétek egymást hűségesen” (vö. 1Pt 4,8), mindenekelőtt: az evés előtt, mielőtt misére mennénk, mielőtt áldoznánk, mindenekelőtt a kölcsönös szeretet a legfontosabb.

A pápa különösen is aláhúzza a kölcsönös szeretetet a *Novo millennio ineunte* kezdetű apostoli levelében, melyben meghirdeti a közösségi lelkeséget.

A kilencedik irányelv az, hogy az evangelizációhoz szükséges az életszentség. Mozgalmunk is az életszentségre vezet, tehát megvan a jó alap az evangelizáláshoz. Mostantól fogva mindenkinek az életszentségre kell törekednie, ha hozzá akar járulni az „új evangelizációhoz”, mert a pápa így akarja.

A tizedik és egyben utolsó: a kimondott szó, a tulajdonképeni evangelizáció. A beszéd is szükséges. Azt kérdezem: mi megtesszük ezt? Beszélünk a találkozóinkon, a kongresszusainkon, az állandó városkáinkban. Mindenféle módon beszélünk, a legmodernebb kommunikációs eszközökkel: a sajtón, a rádión keresztül is. Használjuk a műholdakat is, és ezért eljutunk egész Európába és azon kívül is, mert a magasból, a tetőkről kell az ígét hirdetni.

Forrás: CN 2008. szeptember

Fordította: Fekete Mária

**Az új
evangelizáció
további
jellegzetességei**

Fotó: Sás Benedek

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

A Jézussal való találkozás eszközévé kell válnunk, hogy hozzájáruljunk itt a földön Isten álmának megvalósulásához, hogy „legyenek mindnyájan egy”.

Chiara érezte az ösztönzést, hogy odaadással és lelkesedéssel forduljon az emberiségnek ahhoz a jelentős részéhez, akik nem hisznek. Odaadása ma is Máriára emlékeztet bennünket, aki „sietve” elindul, hogy meglátogassa Erzsébetet, és szembenéz az út nehézségeivel. Chiara az evangéliumnak ezt a részletét olvasva önkéntelenül is hasonlóságot fedezett fel azzal, ami Mária Művének feladata:

Mozgalmunk – és hozzáfűzi, hogy ez az egész egyházra jellemző életstílus – *felajánlja önmagát, hogy a Jézussal való találkozás eszközévé váljon.*

A „találkozás eszközévé”, ahogy Mária is a találkozás eszköze volt János és Jézus között az Erzsébetnél tett látogatása során.

Mozgalmunk felajánlja önmagát, hogy a Jézussal való találkozás eszközévé váljon. A találkozás eszközévé a keresztényekben élő Jézus és az 'Ige csírái' között is a különböző vallások híveiben. Sőt, a találkozás eszköze akar lenni Jézus és azoknak a szíve és értelme között is, akik elutasítják Istent, de az ember istenképisége következtében – bár nincsenek tudatában – az Úrral való találkozásra töreksenek.

Eszköz tehát, hogy hozzájáruljon itt a földön Isten álmának megvalósulásához: hogy mindenkit egygé tegyen.

S miközben sietve útra kelünk új testvéreink felé – folytatja Chiara – új fény fakad a Mozgalom tagjainak elméjében is: Megértik, mindent átfogó hivatásra

szólította őket az Úr – a többiekkel való kapcsolatban felfedezzük a hivatásunk nagyságát – és szívük kis 'Magnificatot' énekel.

Itt meg is állhatnék, de a '49-es Mennymorszag egyik csodálatos írásával szeretném befejezni, mely kiválóan összefoglalja Chiarának a testvér iránti szeretetről szóló tanítását. Ha megéljük, bizonyosan hozzájárulunk, hogy az egyházat és az egész emberiséget is egyre jobban átítassa az a vágy, mely lelkeségünket táplálja.

Ezt írja Chiara:

Abány felebaráttal csak találkozol a nap folyamán – reggeltől estig –, mindannyiukban Jézust kell látnod.

Ha tekinteted egyszerű, Isten néz rajta keresztül.

Isten pedig Szeretetet, és a szeretet egyesíteni akar azáltal, hogy hódít. (...)

Tekints ki önmagadból: ne önmagadba, ne a dolgokra, ne a teremtményekre: Istent nézd magadon kívül, hogy Vele egyesülhess.

Ő ott van minden élő lélek mélyén. Amelyik lélek pedig halott, az Isten üres tabernákuluma, amely Őt várja, hogy Általa elteljen örömmel és élete értelmet nyerjen. Nézz tehát minden testvérrre úgy, hogy szeretted őt, és a szeretet ajándékozás.

De a megajándékozott ajándékozóvá válik, és viszont-szeret téged.

A szeretet tehát azt jelenti: szeretni és szeretetet kapni: ez a Szentháromság.

Máriához hasonlóan a találkozás eszközeivé válhatunk

A szeretet egygyé forraszt

A benned lévő Isten magával fogja ragadni a szíveket, lángra gyújtja bennük a Szentháromságot, mely a kegyelem által jelen van bennük, de eltemetve a lelkük mélyén. (...)

Nézz tehát minden testvérre úgy, hogy odaajándékozod magad neki, hogy ezáltal Jézusnak add magad, és így Jézus is odaadja magát neked. Ez a szeretet törvénye: „Adjatok, és adnak majd nektek is” (Lk 6,38).

Jézus iránti szeretetből hagyd, hogy ő [a testvér] birtokba vegyen téged; hagyd, hogy 'elfogyasson', mintha egy másik Eucharisztia lennél; légy teljesen a szolgálatára, mert Istent szolgálod általa. Testvéred pedig hozzád siet majd, és szeretni fog téged. (...)

A szeretet tűz, mely tökéletesen egygyé forrasztja a szíveket. És akkor magadban nem önmagadat fogod megtalálni, nem a testvért; hanem a Szeretetet, a benned élő Istent.

Aztán a Szeretet kilép, hogy újabb testvéreket szeressen, hisz, mivel tekintete egyszerű, Önmagát találja meg bennük, és mindnyájan egy lesznek. (...)

És növekedni fog körülötted a közösség, mint Jézus körül: tizenkettő, hetvenkettő és több ezer...

Ez az evangélium, mely elbűvöl – mert a Szereteten megnyilvánuló Fény –, magával ragad és vonz. (vége)

Fordította: Fekete Mária

Irgalom és testvéri kiigazítás

„Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra...” (Jak 5,9)

Hogy jobban megérthessük az e havi ígét, figyelembe kell vennünk, hogy milyen körülmények hatására született. Azokban a közösségekben, amelyekhez Jakab apostol a levelét intézte, több nehézség adódott: botrányok, társadalmi megkülönböztetés, a vagyon önző kezelése, a munkások kizsákmányolása, inkább a szavakra, mint a tettekre épülő hit, stb. Mindez nehezítést és ellentétet váltott ki közöttük, és elégedetlenséget szült az egész közösségben.

„Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra...”

Tehát már az apostolok idejében is észre lehetett venni, amit ma is látunk közösségeinkben: hitünket élve gyakran nem azok a legnagyobb nehézségek, amelyek kívülről, azaz a világból érkeznek, hanem azok, amelyek belülről származnak, bizonyos helyzetből és a testvérek viselkedéséből, amikor nem a keresztény ideál szerint élnek. Ez pedig rossz közérzetet, bizalmatlanságot és csüggedést eredményez.

„Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra...”

Ezek a súlyos vagy kevésbé súlyos ellentmondások és következetlenségek abból fakadnak, hogy nem mindig világos a hitünk, és még nagyon tökéletlen bennünk a szeretet Isten és a felebarát iránt.

A keresztény első reakciója mégsem lehet türelmetlenség vagy könyörtelen ítélet, hanem csak az, amit Jézus tanít. Ő türelmes várakozást, megértést és irgalmat kér, ami segíti kifejlődni a belénk vetett jó magját, ahogy ezt a konkolyról szóló példabeszédben is magyarázza. (Mt 13,24-30 36-43)

„Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra...”

Hogyan éljük tehát e hónap ígését? Ugyanis a keresztény élet egyik súlyos problémáját tárja fel előttünk. Mi is különböző közösségekhez tartozunk (családhoz, plébániához, egyesülethez, munkahelyi közösséghez, civil szervezethez), sok mindent tapasztalunk, ami szerintünk nem helyes: az emberek temperamentuma, látásmódja, cselekvésmódja, következetlensége, ami fájdalommal tölt el, és visszautasítást vált ki belőlünk.

Íme, mindez alkalom lehet arra, hogy jól éljük a hónap ígését. Ahelyett, hogy zúgolódnánk vagy ítélkeznénk – ahogy kísértésünk támadhat rá –, türelmesnek és megértőnek kell maradnunk, és csak ezt követően igazíthatjuk ki egymást, amennyire lehetséges. Azzal pedig mindenképp a kereszténységről teszünk tanúságot, ha az esetleges szeretetlenségre és az odaadás hiányára a mi nagyobb szeretetünkkel és odaadásunkkal válaszolunk. ■

Megjelent: Új Város, 1989. december

Edesapám kórházba került, életmentő műtétet kellett rajta elvégezni, ez azonban komoly kockázattal járt, mert a tüdeje és a szíve is gyenge volt. A műtét ugyan sikerült, de a szervezete nem bírta a megterhelést és az intenzív osztályra került. Ahogy az ágyánál álltam, azt éreztem, hogy minden pillanat Isten kezében van, mert az orvosok is azt mondták, nincs sok remény a gyógyulásra. Ebben a helyzetben egy dolgot tudtam tenni: imádkoztam azért, hogy Isten akarata történjen, de ha lehetséges, akkor ez az édesapám gyógyulása legyen. Van egy imádság, amit a Pio atya kilencedének neveznek, ezt kezdtem el imádkozni, bevonva a családomat is, hiszen a közös imának nagyobb az ereje. Pár nap múlva édesapám állapota rosszabbra fordult, de az imádságot folytattuk, még nagyobb hittel. A tizedik napon csodával határos módon felépült és pár nap alatt ki is adták a kórházból. Hatalmas öröm volt bennem, de ugyanakkor egy nehéz időszak kezdete is, hiszen saját magát nem tudta ellátni és az ápolása folyamatos készenlétet jelentett. Csengővel jelzett, ha valamire szüksége volt, és ez általában hajnali 3-4 óra körül történt. Az első napokban dühös voltam és mondtam is neki, hogy nekem két munkahelyem van, ezért éjjel pihennem kell, és ha lehet, akkor a gondjaival várja meg a reggelt. Azonban semmi sem javult. Változást az élet igéje hozott bennem, ami az irgalmasságról szólt. Ahogy éjszaka a csengetéskor öltöztem, ezt mondogattam magamban: irgalmasság. A problémák megmaradtak, de bennem minden felkelés és segítségnyújtás átértékelődött. Azon túl, amiért hívott (itassam meg, takarjam be,

Mélyebb kapcsolat

stb.) szerettem volna tenni érte valami többet is. Mindig megkérdeztem tőle, hogy szeretne-e még valamit, kér-e enni, hozzak-e még takarót... igyekeztem egy kicsit többet maradni nála. Esténként elkezdtünk közösen imádkozni, előtte ezt sosem tettük, később már ő szólt, hogy imádkozzunk. Egyik hétvégén elhatároztam, hogy most még jobban próbálom szeretni, most van egy kis időm, többet leszek vele. Bementem hozzá és mondtam, hogy beszél-gessünk, egy idő után éreztem, hogy nem az igazi, akkor nézzünk közösen tévét, de ez sem volt jó, akkor gondoltam olvasok neki valami szépet, de éreztem, hogy ez sem a megfelelő. Ekkor megkérdeztem tőle: „Papa te most mit szeretnél?” „Csendet fiam!” – volt

a válasz. Rájöttem, hogy azzal, ha elkezdem szeretni a felebarátot, még nem tettem meg mindent. Úgy kell szeressem őt, ahogyan szeretné, hogy abban a pillanatban szeressék. Ezek után még jobban figyeltem arra, hogy kívánsága szerint töltsük el az időt. Így teltek a napok, és amikor már a fizikai teljesítőképességem határára voltam, Isten magához hívta édesapámat. Az elköszönés is ajándék volt Istentől. Éjszaka fölhívott a kórházból az ügyeletes orvos és azt mondta, hogy ne haragudjak, de többet már nem tud segíteni, és ha gondoljuk, menjük be hozzá és búcsúzzuk el tőle. Bementünk, imádkoztunk az ágyánál, Isten áldását kértük és eljöttünk. Tíz perc múlva hívott az orvos, hogy öt perccel ezelőtt meghalt. ■

„**E**z az a perc, amit vársz, addig lépj, amíg léphetsz!” – énekelte a színpadon a ZöldGomb együttes, és ezzel a máriapoli minden résztvevőjének szívébe helyezte, hogy a néhány napos találkozó kegyelmei akkor tudnak munkálkodni bennünk, ha várakozás helyett lépünk a testvér felé. Időszakos város ez a pár nap, ahol minden jelenlévő – legyen szó egészen kicsiről vagy idősebbről – a szeretetben gyakorlatozik, a szeretet kultúráját igyekszik belsővé tenni. Alkalom számtalan kínálkozott, hiszen az időjárás finoman fogalmazva nem kedvezett a szabadtéri programoknak, a máriapoli több száz résztvevője így folyosói akadálypályán, az ebédre várva, a csoportbeszélgetés közben vagy egyéb más lehetőséget kihasználva ismerkedett egymással. Az esti teaházak és a borkóstolás összehoztak fiatal és kevésbé fiatal, miközben a legkisebbek már a lefekvéshez készülődtek.

A másik ember én vagyok

FERENC PÁPA ÁLDÁSÁVAL INDULT, VIHAROS SZELEKKEL ÉS HAVAZÁSSAL FOLYTATÓDOTT, MAJD A FELEBARÁTI SZERETET GYAKORLÁSÁBAN CSÚCSOSODOTT KI MÁRCIUS KÖZEPÉN A ZÁNKAJ MÁRIAPOLI.

A mostani zánkai találkozó egyik legszebb színfoltjának számított a gyerekek jelenléte, kilencvenen voltak a hat év alattiak. Érkezik az újabb generáció... Hajlamosak vagyunk elfelejteni, de egy-egy máriapoli során több kisebb találkozó is zajlik. Egy az egészen kicsiknek, egy a kisiskolás korosztálynak, egy a tizenéveseknek és egy „a nagyteremben”. Ha valakinek kedve támadt bekukkantani a gyerekek egyik délutáni miséjére, egészen színes kavalkád fogadta. A szülők a hátsó sorokban figyelték csemetéiket, amint azok ügyesen eljátszották az evangéliumot, válaszoltak a pap feltett kérdéseire Jézussal kapcsolatban, vagy hosszan sorolták, hogy kiért szeretnének még könyörgést mondani. Nem hiányoztak a miséről a közös énekek sem, igazi családi hangulat uralkodott a teremben. „Évtizedek után most éreztem meg igazán azt a *családot*, amiről sokszor

Fotós: Papp Csibor (3)

beszélünk – számol be Éva, aki Pécsről érkezett és régóta résztvevője a máriapoliknak. – Szépen alakult a kapcsolat fiatalok és idősebbek között. A játékos vetélkedő során egy csapatban versenyeztünk egy hatéves gyerekkel, aki – miután az összes akadályt végigcsináltuk – azt

mondta, hogy a korunkhoz képest nagyon ügyesek vagyunk.” A máriapoli népe Chiara Lubich-ot is ünnepelte, aki öt éve távozott el közülünk, de öröksége erősebb, mint valaha. „Chiara meghívása visszhangzik bennem: nem elég csak egyszer dönteni, hanem újra és újra meg kell erősíteni a döntést. Nekem személyesen most azzal kapcsolatban, hogyan tudom ’üressé tenni magam’ a felebarát számára” – húzta alá Judit, aki arról is beszélt, hogy a lelki tanácsok mellett mennyire fontosak a gyakorlati útmutatások is. A szeretet gyakorlatozást kér, erőfeszítést igényel. Az emberek egy része ma is úgy látja, hogy a szeretet azt jelenti, hogy ’engem szeretnek’, tehát kapom a szeretetet. Chiara szívünkbe helyezte, hogy nekünk kell szeretnünk, méghozzá elsőként és minden embert, hiszen „egyetemes volt a megváltás is” – hallottuk egyik beszédében. A négy nap során házastársi, családi, munkahelyi, iskolai és egyéb területekről származó történetek, tanúságtételek húzták alá minden résztvevő számára, az Istenhez vezető út valóban az emberen keresztül vezet. Az édesapán keresztül, akivel betegsége utolsó stádiumában sikerült mély lelki kapcsolatot

„Hideg szél fúj, hogy az ember majd megdermed...” Többeket az orkán erejű szél sem tántorított el attól, hogy a délutáni pihenőidőt a szabadban töltsék közös játékkal.

Fotó: Papp Csabó

„Húzd, ki tudja meddig húzhatod...” A generációk a sportszarnokban is találkoztak az akadályversenyen.

kialakítania fiának. A házastárson keresztül, aki éveken át élt külön a családjától, majd hosszú, rögös út végén visszatalált szeretteihez. A hajléktalanon keresztül, akiben akkor is Jézust kell látni, amikor a körülmények szinte lehetetlenné teszik. Ezeket a témákat mélyítették tovább a délutáni fórumok, ahol többféle aspektusból vizsgálhatták a máriapoli résztvevői a testvéri kapcsolatokat. Mit jelent a közösségi lelkiség? Hogyan őrizhetjük meg nyitottságunkat az egész világra? Elég érzékenyek vagyunk a társadalomban jelentkező nehézségekre? Hogyan közeledjünk egymás felé, hogyan kezeljük konfliktusainkat? Istenválasztás: valóban csak a szerzetesi hivatás része? Mit érdemes tudnunk a pápaválasztásról? És így tovább...

A technikáért felelős fiatalok csapatának jóvoltából azok is részesezhettek a zánkai eseményekből,

akik a hótorlaszok, betegség vagy bármi más miatt nem tudtak eljönni. „Úgy volt, hogy pénteken leutazunk Zánkára, aztán jött a hóvihár – kezdte Manó és Laci. – Szombatra már mindenképpen meg akartunk érkezni, de lázas lett a kisfiunk. Sajnáltuk, mert hosszú ideje vártuk már a találkozást, és öröm lett volna együtt lenni a közösséggel. Ugyanakkor izgultunk is, mert két családtagunk, akik viszont lejutottak, először vettek részt a máriapolin! Azt éreztük, hogy Isten idén ezt így tervezte nekünk és nekik is! Az online közvetítések sokat segítettek, hogy itthon is átélhessük a máriapoli lelkületét. Távolról is szép volt ez a pár nap: sikerült igazi lépéseket tenni egymás felé, a testvéri szeretetben tisztában, új szemmel tekinteni egymásra.”

„Ebben az évben azt érezttem, hogy el kell mennem a találkozóra, nem csupán azért, hogy merítkezem

Jézus fényéből, hanem azért, hogy a szeretettel én magam is fokozzam ezt a fényt” – mesél motivációiról Zoltán. A fény pedig kisugárzik és mindenki számára befogadhatóvá teszi a lényegét. Erről beszélt Ákos, aki nem hívőként harmadszor vett részt: „Az érintett meg a legjobban, amikor arról volt szó, hogy még a saját hitünket is el kell veszíteni ahhoz, hogy másokat befogadjunk. Én itt ezzel találkoztam.”

Befogadás, kiüresítés, elsőként lépni, dönteni... Lehetséges-e mindez, ha nem tudunk kiengesztelődni, ha csak a szőnyeg alá söpörjük a problémákat? Érezhetően sokakat megérintettek azok a programok, melyek a teljes újrakezdést szorgalmazták a kapcsolatainkban.

„Az egyik délelőtt arról volt szó, hogy meg kell tudnunk bocsátani. Teljesen magaménak érezttem az elhangzott szavakat. Folyamatosan küzdök az édesapámmal, mert nagyon másképp gondolkodunk és az utóbbi időben egyszerűen meguntam elsőként lépni, meguntam az újrakezdést. De most azzal a szándékkal megyek tovább, hogy újra tiszta lapot adok neki” – írta az egyik fiatal.

A máriapoli szívünkbe helyezte, hogy a másik ember, bár különbözik tőlem, egy másik én. Chiara minden testvérben teljes bizonyossággal az Istenhez vezető sajátos „utunkat” látta. Gyakran emlékeztetett bennünket, hogy a testvéren keresztül „lépünk át az üres és jelentéktelen életből a teljes életbe”, ahogy az evangélium is mondja: „A halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” Ez a máriapoli titka. Az Életet hívja elő, a szeretetben jelen lévő Életet, aki megígérte nekünk, hogy ha ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott van közöttük (vö. Mt 18,20). ■

Az igazat nem mindig mondhatom meg

Több mint harminc éve dolgozom kórházban, először az Országos Korányi Tüdőgyógyintézetben, aztán Egerben folytattam munkámat. 2009 óta Budapesten az I. sz. Női Klinikán vagyok aneszteziológus szakasszisztens. Elsődleges feladatom a műtétek során az anyuka illetve a beteg altatása során a vérnyomás, pulzus, légzés, keringés felügyelete, gyógyszeradagolás, infúzió, injekciók, transfúzió és az altatógép kezelése. Mindezek mellett fontos a páciens szorongásának oldása is.

Arra törekszem, együtt az altatóorrossal, hogy a műtét előtti 5-10 percben kapcsolatot hozzunk létre a beteggel, és ezt a műtét közben is fenntartsuk. Átérezzük kiszolgáltatott helyzetét, amikor a műtőasztalra fektetjük. Néha a beteg beleszól a vénaszúrásba, ilyenkor különösen fontos, hogy Jézust lássam benne. Szokásunk, hogy az altatás előtt mindig megvárjuk az operáló orvos érkezését, fontosnak tartjuk, hogy a beteg vele is tudjon váltani egy-egy szót, szemkontaktusba lépjen vele. Ha az apuka is jelen van a műtőben, rá is figyelni kell. Egyszer egy fiatal doktornóval dolgoztam, császármetszés volt az apuka jelenlétében. A beteg jól érezte magát, minden rendben történt, és váltottam néhány szót a doktornóval, amit az operátor már megszokott, mert tudja, hogy figyelünk a betegre. Az apuka nem így látta, mert azt hitte, hogy ha egymással beszélgetünk, akkor nem figyelünk a feleségére. Egyszer csak felém fordult és rám nézett, hogy tőle kérdeztem-e valamit. Ezzel jelezte, hogy hagyjuk abba a beszélgetést.

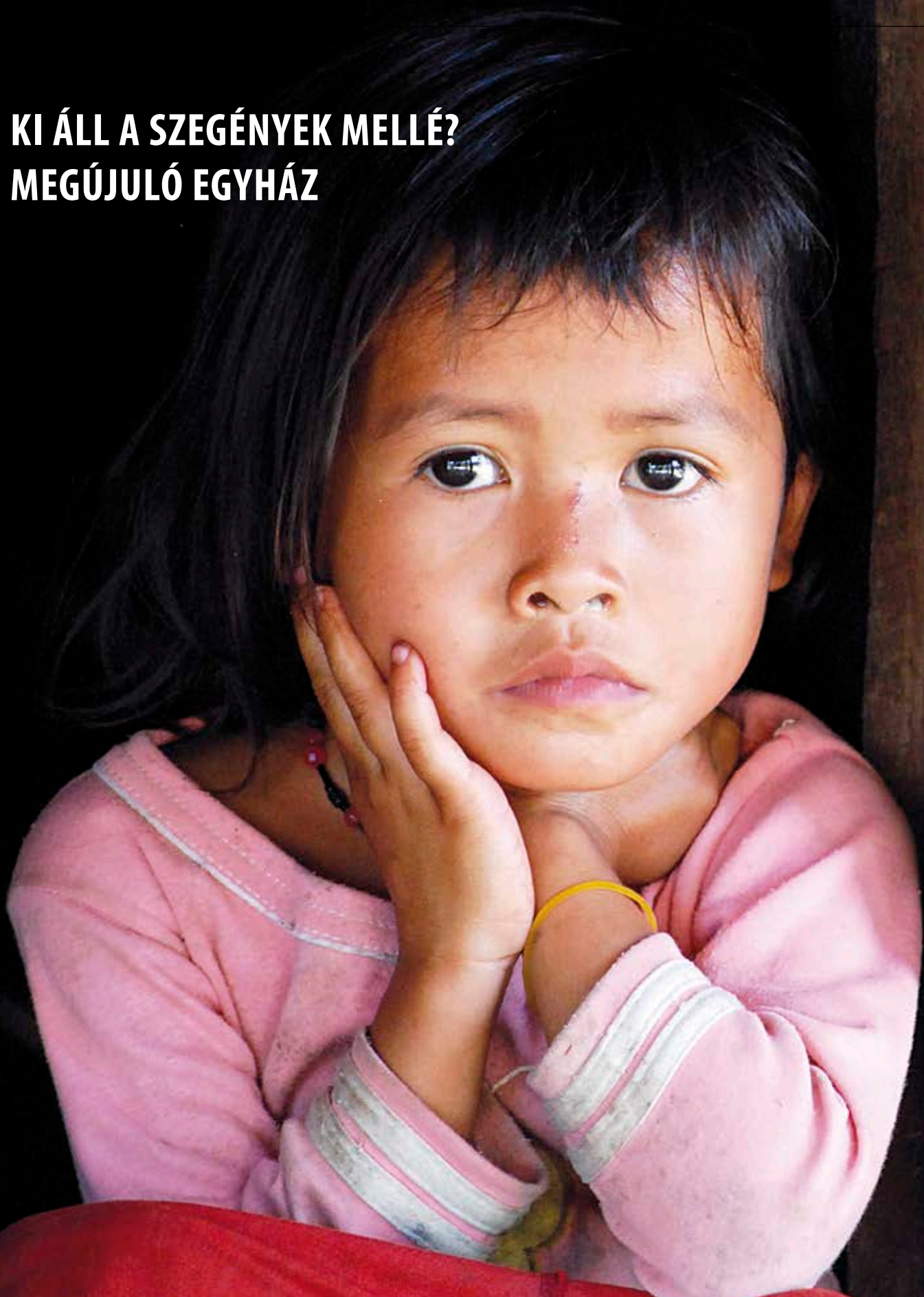
Nem oktattam ki, hogy maradjon nyugton, hiszen jól van a felesége, hanem igazat adtam neki, mert valóban: ez egy munkahely, ahol nem lenne szabad magánjellegű beszélgetést folytatni még hajnali négy órakor, egy nehéz szolgálat után sem. Fontos volt, hogy rögtön abbahagyjuk a beszélgetést, és örültem annak, hogy átéreztem, igaza van az apukának.

Amikor az operáló orrossal egy szakmai kérdésben nem értünk egyet, nem mondhatom el az igazamat, még akkor sem, ha az igazság a betegért van. Csak egy példa: van olyan műtét, amikor a beteg feje lefelé lóg, de ebben a pozícióban csak két óra hosszat maradhat, amikor lejár a 120 perc, kötelességem szólni az operáló orvosnak. Én ezt meg is tettem, mire azt válaszolta, hogy ez nem igaz, mert tíz órát is feketik így, de nem válaszol-

hattam vissza. Nem zavarhatom vele az operációt, nem szabad feszültséget keltenem. Egyedül az altató orvos mondhatja, hogy leválhat a retina, agyvérzés következhet be, ha túllépi kollégája a két órát. Érdekes volt látnom, hogy az operáló orvos néhány perc múlva mégis befejezte a műtétet. Az egyik fiatal rezidens doktornő, aki még nem tette le az aneszteziológus szakvizsgáját, behelyezte a tubust, de rögtön láttam, hogy nem jó helyen van. A szakorvos úgy ítélte meg, hogy ez az altatógép hibája, de én tudtam, hogy ez kizárt, mert a műtét előtt leellenőriztem, és minden rendben volt. Csak annyit mondtam a doktornőnek, hogy ki kell venni, mert nem géphibáról van szó, de nem történt semmi. Ekkor a műtőt nagyon határozottan megkértem, hogy azonnal hívja az altató orvost; közben persze nagyon ideges voltam, kezem-lábam remegett, de a fiatal doktornőnek nem mondtam semmit. Azonnal cselekedtem, kirántottam a tubust a beteg nyelőcsövéből, felhelyeztem az arcmaszkot, így lélegeztettem ballonnal. A szakorvos megérkezett, behelyezte a tubust, és a műtét után megköszönte a közbelépésemet. ■

**KI ÁLL A SZEGÉNYEK MELLÉ?
MEGÚJULÓ EGYHÁZ**

A szegények pápája

Ferenc pápa húsvéti üzenetében határozottan arra kért mindenkit, hogy engedje Isten szeretetének átalakító erejét működni saját életében és ezáltal radikálisan változzon földünk arculata:

„Íme a meghívás, amellyel mindannyiútokhoz fordulok: fogadjuk be Krisztus feltámadásának a kegyelmét! Engedjük, hogy Isten irgalmassága megújítson minket, engedjük, hogy Jézus szeressen minket, engedjük, hogy szeretetének ereje átalakítsa a mi életünket is; és váljunk eszközeivé ennek az irgalomnak, legyünk olyan csatornákká, amelyeken keresztül Isten megöntözheti a földet, megőrizheti a teremtett világot és kivirágoztathatja az igazságosságot és a békét.

Kérjük a feltámadt Jézustól, hogy alakítsa át a halált életté, változtassa a gyűlöletet szeretetté, a bosszúállást megbocsátássá, a háborút békévé. Igen, Krisztus a mi békénk, és általa könyörögjünk a békéért az egész világ számára.

Békét az egész világ számára, amelyet még mindig olyannyira megoszt a kapzsiság, amely könnyű hasznot keres, amelyet megsebez az emberi és családi életet veszélyeztető önzés, az önzés, amely tovább folytatja az emberkereskedelmet, a XXI. század legkiterjedtebb rabszolgaságát. Pontosan az emberkereskedelem a XXI. század legelterjedtebb rabszolgasága!

Békét az egész világnak, amelyet szétszaggat a drogkereskedelemhez és a természeti erőforrások igazságtalan kiszippolyozásához kapcsolódó erőszak! Békét a mi Földünk számára! A feltámadt Jézus hozzon vigaszt azoknak, akik természeti csapások áldozatai. Ő tegyen minket a teremtett világ felelősségteljes őrzőivé.”

Forrás: *Magyar Kurír*

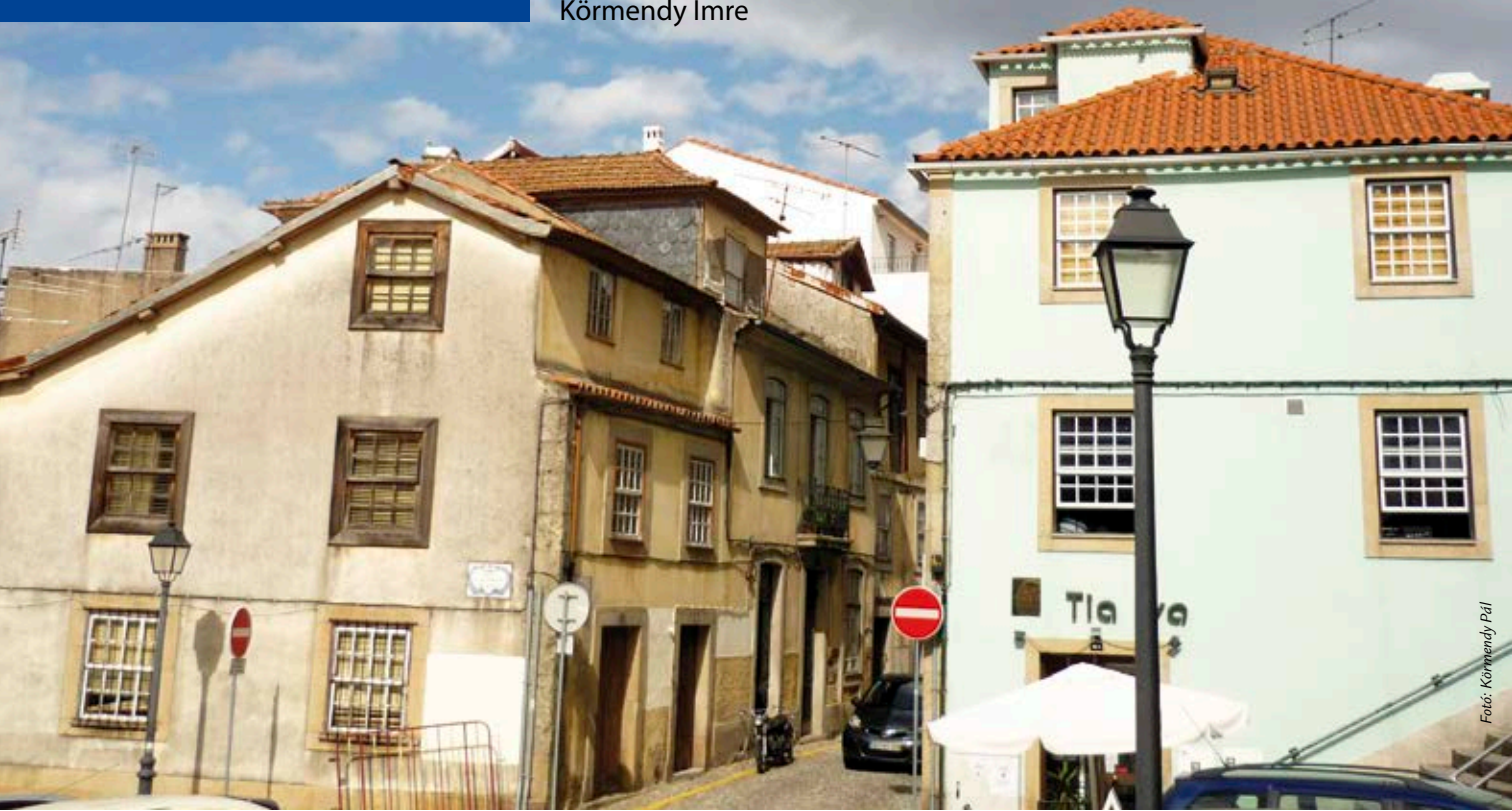

Foto: Körmeny Pál

A város szépségét sokan sokféleképp keresték és kutatták, többféle dologban vélték és vélik felfedezni. Van, aki számára a geometriai rend vagy éppen a látszólagos vagy tényleges szabálytalanság, rendezetlenség adja a város „szépségét”, mások az egyedi épületek, részletek művészségében, egyediségében, művészeti és történeti értékében látják, van, aki a színek, az anyagok, a tornyok, a tetők, az oromfalak által talál rá a szépre. Némelyek a nagy akciókban, sugárutakban, körutakban, építészeti együttesekben, parkokban lelik örömeiket, mások viszont a kicsiny dolgokban, a csámpáságokban, egy-egy finom részletben, az emlékhelyekben érik tetten a hely szellemét, vonzó voltát. Van, ki a

A szépség és a város

A régi házak, a kopott és a töredékes esztétikai értéke

feszességre, a szűk utcákra, mások a tágasságra, a nyugodt térarányokra, ki a magasba törésre, ki az elnyújtózásra, ki a teljesen művi, ember alkotta környezetre, ki meg a természeti környezetbe simuló, szinte abban elvesző, megbúvó településre esküszik.

A romkocsmák világa

Az utóbbi években Pesten új jelenségként tűnt fel az első sorban a fiatalok közt

népszerű romkocsmák világa. Az első gondolat könnyen besorolja e jelenséget az ifjúkor bolondságai, útkeresései, lázadásai közé, de kicsit mélyebbre ásva a gondolatokban, érdekes felfedezést tehetünk. Weöres Sándor *Beszélgetés a szépségről* c. írásában egy festő barátját idézi: „Érdeemes szemlélgetni a nyirkos, romló falakon alakuló foltokat, repedéseket. Szébb rajzok, szébb színcsoportok nincsenek sehol. A fol-

tok tömör, vagy szétkuszálódó formái, a repedések vaskos, vagy ezer-szálkájú vonalai oly teljes harmóniájúak, amit az emberi művészet csak a legtisztább korszakaiban ér utol. S a legtöbb-változatú színnek, a szürkének zöldes, kékes, sárgás árnyalatai, vörösek, tompa-zöldek, rozsdaszínek, mindig egyszerű és hatalmas harmóniában. De az emberi szem vásári limlomhoz szokott és nehezen igazodik az isteni-széphez.”

Az emberi szépség

Az épített világban kereshetjük az emberi párhuzamokat is. „Szemünk talán nincs hozzászokva ahhoz, hogy meglássa a szépet, vagy az emberi életnek sokszor csak a természetes szépségét látja, mivel csiszolatlan a lelkünk” – írja Chiara Lubich. „De vajon mi szebb Isten szemében: a gyermek, akinek ártatlan tekintete úgy ragyog, olyan élő, mint maga a természet; vagy a fiatal leány, akinek ifjúsága úgy tündököl, mint az éppen szirmát bontogató virág frissessége; vagy a ráncos arcú, fehér hajú, hajlott hátú agg, aki magatehetetlenül talán már csak a halált várja? ... Különböző szépségek ezek. Egyik szebb, mint a másik. S az utolsó a legszebb. ... a ráncokat, amelyek barázdákat szántanak az öregek homlokára; a görnyedt tartást, a reszketeg mozdulatokat; a szavakat, amelyekből élettapasztalat és bölcsesség árad; szelíd, egyszerre gyermeki és asszonyi tekintet: olyan szépség ez, amelyet nem ismerünk.”

Ha e sorokat végiggondoljuk, talán közelebb jutunk annak megértéséhez, hogy miért vonzóak sokak számára a régi házak, utcák, városnegyedek. Ezekhez az öregekhez hasonlítanak, akik tele vannak tapasztalattal, az ebből fakadó bölcsességgel, és akiknek rengeteg mesélnivalójuk van a történelemtől, az elmúlt időkről, s megsejdtítik nekünk, honnan is jövünk, mire építünk.

Az új házakon gyakran látunk a mindenáron való különbözőségeket, a „trendiség”, a divatba zárttság és a kitűnni akarás erőlködését. Az öreg, megkopott házakon azért oly groteszk, amikor csak egy-egy részlet újul meg: egy bolt, egy erkély, néhány ablak, az eresz egy része, egy házrész.

Álljon itt egy tudós ember, Budai Aurél hasonló gondolata, ami egy élet munkájának tapasztalatát sűríti a következőképp: „A régi tárgyakon, épületeken jelentkező kopás, romosodás, elszíneződés a történelmi időtartam tárgyasulását mutatja, ami az elmúlás és egyben az elmúlással szembeni ellenállás gondolatát sugallja számunkra. A málló vakolatú, ki-be dűledező házak sora gyakran magasabb esztétikai értéket hordoz, mint a műszakilag tökéletesen helyreállított, újszerű épületekből álló utcakép. Úgy látszik, mintha minél kopottabb, romosabb volna az adott épület, annál nagyobb lenne a hangulati szépsége.”

Az ellentétek szépsége

Az élet egész más területével kapcsolatban XVI. Benedek pápa így fogalmaz: „Az a szépség, amely csupán harmóniából áll, az nem igazi szépség. Valami hiányzik belőle, nem teljes. Az igazi szépség megkívánja az ellentéteket is. A sötét és a világos kiegészítik egymást. A szőlőnek sem csupán napfényre van szüksége ahhoz, hogy megérjen, hanem eső-

Fotó: Sándor Balázs

re is; nemcsak a nappalra, de az éjszakára is.”

Vajon az épületekre, az utcákra és a terekre, valamint a városokra, városrészekre is érvényes ez a megállapítás? Bizonyos, hogy az új létesítmények, beépítések, együttesek – bármily mutatósak is – még nem állták, állhatják ki az „idő próbáját”. S megfordítva: a régi épületek, közterületek és városrészek gyakorta tanúságot tesznek arról, hogy az idő ugyan meggyötörte őket, de nem győzte le.

Illyés Gyula tárgyról megfogalmazott gondolata segíthet bennünket megérteni, hogy miért tartják sokan szebbnek a kézi-

munkával épített házakat, amelyekről hiányzik a *high tech* tökéletessége vagy az egyéb iparosított technológiaiak sivár felületi, gépi megmunkálása. „Valamiféle szépérzékét mozdít meg bennünk minden tárgy, melyet emberi tíz ujj formált ki. Isten lelket lehelt a gyurományaiba. Mintha a gölöncsér tíz ujsza is átlátnált volna a teremtményeibe valami életet a magáéból. ... Az ember által embernek készített tárgyak magukhoz szívják, megőrzik, és utolsó percükig árasztják magukból a fájdalomukat. És az örömeiket. A szívóságukat a mulandósággal szemben.” ■

Művészet, de hogyan?

Hat évvel ezelőtt megújult formában lépett az európai országok nyilvánossága elé az *Egész életen át tartó tanulás* program az Európai Unió támogatásával. Az ehhez kapcsolódó négy alprogram közül a *Grundtvig* nevet viselő kezdeményezés a felnőttoktatást karolta fel.

A *Grundtvig* alprogram célja, hogy európai együttműködési tevékenységek révén elősegítse a hatékony felnőttoktatás kialakulását, illetve hozzájáruljon ahhoz, hogy a felnőtt tanuló aktív tagja, formálójá lehessen a társadalomnak, bővíljenek más kultúrákról szóló ismeretei, és alaposabban megismerhesse, megértthesse azokat.

Ebbe az alprogramba lépett be két évvel ezelőtt tizenegy partnerszervezettel együtt a magyarországi Közösségi Művészeti Csoport. A csoport

tagjai tevékenységük során elsősorban személyes kapcsolataik építésére törekuszenek, befogadják

egymás különbözőségét, művészeti tevékenységüket ajándékként kezelik és megosztják mindenkivel. Ez a lelkület éteti, gazdagítja a csoport tagjait és inspirálja őket művészi hivatásukban.

2011-ben indult útjára a *Communication Europe* című projektjük, amelynek célja, hogy bemutassák, milyen módon szolgálja a művészet a kapcsolatokat az Európai Unióban, összekötve nemzeteket, generációkat, etnikumokat. A projekt megvalósulása során mindig más országban találkoznak a résztvevő művészek és néhány napos „konferenciákon” vesznek részt. Ezekon műhelymunkák segítségével

vezetik be egymást a különböző művészeti ágak rejtelmeibe, közös alkotásokat készítenek, előadásokat hallgatnak meg, művészeti estet készítenek elő és valósítanak meg, miközben megismerik egymás kultúráját.

A konferenciasorozat záró találkozója Budapesten lesz 2013. május 9-12. között, melyre több országból várják a résztvevőket. Mindenki számára nyitott a május 11-én délután 17:00-kor megrendezésre kerülő művészeti est, melyet a Közösségi Művészeti Csoport tagjai készítenek elő. Az estnek a budapesti Szent Imre Gimnázium díszterme ad otthont. ■

Eleanor Porter: Az élet játéka

A XIX. század közepének világába vezetnek Eleanor Porter máig nagy sikerű gyermekregényei. Művei élettörténeteket követnek és sok-sok játékot mutatnak be, melyek élni tanítanak kicsinyeket és nagyobbakat. Az amerikai író 145 évvel ezelőtt született Littleton városában, de regényei ma is népszerűek a családok körében. Leghíresebb könyve *Az élet játéka*, mely ismét kapható a Szent István Társulat jóvoltából. Sokaknak már ismerős lehet a klasszikus történet. A régmúlt sérelmeitől megkeményedve, a boldogság lehetőségét is felejtve éli egyszerű és hasznos életét Polly kisasszony, a Harrington kastély jómódú úrnője. Napjai átgondolt tevékenységek sorával telnek. Egy júniusi napon azonban megérkezik a kastélyba a kisasszony elárvult unokahúga, Pollyanna, aki jelenlétével felforgatja nemcsak Polly kisasszony, de az egész kisváros

életét is. A Harrington ház úrnője hiába írja elő Pollyannának a hasznos élet szabályait, hiába bünteti meg heveskedéséiért, a lány alaptermészetét nem tudja megváltoztatni. Pollyanna ugyanis egy szokatlan játékot alkalmaz a nehézségek leküzdésére: megtalálni minden bajban és történetben azt a valamit, aminek örülni lehet. Ez az élet játéka, amely a mindent legyőző szeretetről, az élet feltétlen szeretetéről szól, amelynek játékszabályait valamennyiünknek tanulni és gyakorolni kéne.

Rontó Ralph

Rontó Ralph nem elégedett saját sorsával. Szeretné, ha őt is úgy körberajonganák, ahogy Felixet, aki a jófiút testesíti meg abban a videojátékban, amelyben mindketten szerepelnek. A probléma csak annyi, hogy a rossziúkat senki sem szereti, ám a hősöket annál inkább. Így, amikor egy modern, akciófigurás videojáték érkezik a gépterembe, Ralph meglátja a lehetőséget, amely talán a hősiességhez és a boldogsághoz vezet... A *Rontó Ralph* című animációs film célközönsége kivételesen nem napjaink 'zs-generációja', hanem azok az ifjak, akik a nyolcvanas évek gyermekeiként a játéktérmi hangulatot a DOS operációs rendszerből induló számítógépes játékokkal szippantották magukba és tátott szájjal bámulták a színesebbnél színesebb pixelhalmokat. Legendásnak számítókalandójátékok elevenednek meg a Disney stúdió új filmjében, mely DVD kiszerelésben április 24-én kerül a boltok polcaira.

The Master

Hosszas filmforgalmazói huzavona után végül Magyarországon is látható lesz a moziban április közepétől Paul Thomas Anderson filmje, melyet nagy részben a szcientológia története ihletett. Freddie ex-tengerészgyalogos, és leszerelését követően az alkoholhoz fordul, mert sehogy sem találja a helyét a világban. Élete azonban gyökeres fordulatot vesz, miután megismerkedik egy karizmatikus szellemi vezetővel, aki egyre több követőt szervez maga köré. A tengerentúlon régóta műsoron lévő film igazi befogadói kihívást jelent. Akár tanulságos film is születhetett volna erről a kényes témáról, de a rendező érezhetően nem akart biztos fogódzókat adni és inkább a dolgok lehangolóbb, csúnyább oldalára összpontosított. Filmje nem ad választ arra, hogy megállapítás vagy csupán egy kórisma akar lenni. A néző kétségek között marad, mintha egy mocsárban sétálna. Valószínűleg vezet út kifelé, de ehhez most nem kerültünk közelebb.

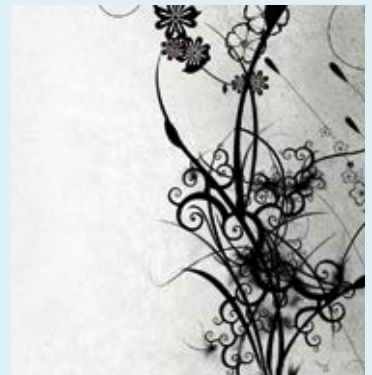
Rém hangosan és irtó közel

Jelentős árkedvezménnyel jelentet meg Blu-Ray és DVD lemezeket a Pro Video Film & Distribution Kft. a tavaszi hónapokban, melyek az Alexandra Könyvruházakban is hozzáférhetőek. Ezek közül kiemelkedik a *Rém hangosan és irtó közel* című film, mely Jonathan Safran Foer komoly elismerést kivívó könyve alapján készült: a csodabogár Oskar egy rejtélyes kulcsra bukkan apja holmijai között, aki 2001. szeptember 11-én életét vesztette a World Trade Centerben. A tizenegy éves New York-i fiú kutatásba kezd, hogy kiderítse, mibe illeszkedhet a talált kulcs. Miközben a várost járja, a legkülönfélébb emberekkel találkozik, akik a maguk módján mindannyian túlélők, és akik segítenek a fiúnak megfejteni az életfontosságú rejtélyt, hogy Oskar képes legyen legyőzni félelmeit az őt körülvevő zajos világban. Értékes történet egy fiú kereséséről, mely bárki számára hasznos időtöltést ígér.

Párbeszéd

Párbeszéd címmel nyílt kiállítás az egri Kepes Intézetben. A két szinten több mint kettőszáz alkotást felvonultató tárlat Magyarországon szokatlan kurátori koncepciót követ: a magyar művészetnek az avantgárdtól a kortárs irányzatokig ívelő korszakait és a magyar, valamint a nemzetközi monokróm festészet kiemelkedő alkotásait készlettel párbeszédre. A kiállításon a XX. századi magyar művészet meghatározó alkotóinak művei mellett nemzetközi alkotók monokróm festményei láthatók: a formákból, síkokból, vonalakból, színekből építkező művek közül

váratlanul villan fel egy-egy, a tiszta színekből és festői gesztusokból kibontakozó kompozíció. Az elgondolkodtató vagy éppen a felismerés erejével ható párosítások a nézőt is párbeszédre, művészettörténeti korszakokon és országhatárokon átívelő időutazásra készítetik. Korok és műfajok eme merész találkozásának Eger városában a Kepes Intézet ad otthont június közepéig, mely a festészet, a fotó, az építészet, a szellem-, és a természettudományok támogatásával a komplex kultúrákutató egyik fontos hazai központja. A kiállítás pontos helyszíne: 3300 Eger, Széchenyi utca 16.

...TO SATIRICO
... lascia la notizia - La voce della
... persistenza
... SHOW
... (mai visti e mai visti)
... ATTUALITÀ
... TELEGIORNALE
... lascia la notizia - La voce della
... persistenza

...ngee
...a chancel
...PA
...re
...te-4
...o
...llon: John Goodman
...olas
...it
...mpa
...TA
...diashopping

...nna Nannini

Illustrazioni: Eleonora Moretti

...CASTRO, ANIMATI
...no
...GIOCO
...o della fortuna
...TELEFILM

A TV-BOLYGÓ

Egyszer volt, hol nem volt, a messzi galaxisoknál is messzebb, volt egyszer egy TV-bolygó. Nagyon furcsa hely volt! Képzelték csak, az újszülötteket azonnal rábízták az úgynevezett bébitévékre. (Figyelmeztetek mindenkit, hogy inentől csak az erős idegzetűek és rendkívül bátrak olvassák tovább!) A bébitévék nagyon kedvesek voltak, azonnal megtanították a gyerekeket, hogyan kell bámulni a képernyőt, a fejük helyén pedig (Óh irgalom atyja ne hagyj el!) egy tévékészülék, monitor, távirányító és playstation volt. Borzasztó félelmetesen néztek ki, de mivel a kicsik csak őket ismerték, megbíztak bennük. Szépen megtanították a gyerekeket, hogyan váltsanak a különböző tévécsatornák között a hang és gondolatátvitel segítségével. És ha valaki megpróbált ellenállni..., akkor még több reklámmal árasztották el, és meggyőzték, mekkora szüksége van rájuk és a tévére. A bolygó elnöke néhány megbízható emberével irányította és ellenőrizte az adásokért felelős több száz bizottságot. Így nőttek-nődögéltek a gyerekek, mint a kezesbárányok, megtanultak mindent, amit a nagy képernyőn láttak. A TV-bolygón az anyukák és az apukák éjjel-nappal megállás nélkül dolgoztak elzárva a programkészítő épületekben. Nem lehettek a gyermekeikkel, hiszen hogyan tanulhattak volna meg mindent a gyerekek, az összes programot és adást, ha a szüleikkel lófráltak volna a játszótéren, ha látogatóba mentek volna a nagyszülőkhöz vagy labdázta, netán sárkányt eregettek volna? Ám egy nap a bolygó elnökének figyelme ellankadt egy percre, és adásba került egy már régesrég elfeledett kérdés: *Mit csinál egy anyuka?*... „Anyuka? Mi az, hogy anyuka?” – kérdezte Panni, az egyik TV-kislány. „Ötletem sincs” – válaszolta Marci, aki mellette ült a nagy képernyő előtt. És hirtelen, talán azért is, mert kicsit betegek voltak, vagy ki tudja miért, elkezdte furdalni az oldalukat a kíváncsiság. Kutatni kezdtek, és a különleges tudakozóban meg is találták a választ. Az anyuka – mondta a gépi hang – neveli

a gyermekeit, tanítónő, énekes, ápolónő, szakács, színész, fodrász, varrónő, vasalónő... Játszik gyermekeivel, szebbnél szebb történeteket mesél nekik, nevet és viccelődik velük, néha mérgeskedik, és engedelmeskedni kell neki... Megtanítja gyermekeit a jómodorra. Elviszi őket uszodába, cirkuszba, színházba, moziba, a gyerekorvoshoz, fogászatra és a fodrászhoz... Elmegy a szülői értekezletre. Együtt főzőcskéznek, palacsintát sütnek, pogácsát gyúrnak. Leszidja és kijavítja őket, ha kell. Megvédi őket a veszélyektől, és mindig mellettük áll. Meghallgatja őket, ha szenvednek vagy valami nyomja a szívüket. Egész éjjel virraszt mellettük, ha lázasak vagy rosszat álmodnak, napjában százszor megöleli őket, evés előtt és után is, hogy mint egy láthatatlan gyógyszer, gyógyítsa őket az a tudat, hogy fontosak és szeretetre méltók. Az édesanya rendkívüli valaki. „És hol vannak a mi anyukáink?” – kérdezte kórusban Panni és Marci. Titokban szövetkezni kezdtek a TV-anyukák felkutatására, és bevonták a bolygó összes gyerekeit. A hangjelek és a gondolatátvitel segítségével behatoltak a központi adóállomásra, és leadták a következő üzenetet: „Találjuk meg az édesanyákat!” Ennek hatására minden leállt, mert ez a mondat, mint egy vírus letiltotta az egész rendszert! A bizottságok összezavarodtak, az elnök kezéből kicsúszott az irányítás, és megnyíltak a bunkerek ajtóit, ahol az anyukák és apukák dolgoztak. A gyerekek a szüleik karjaiba vetették magukat, és bár az elnök és a bizottsági tagok megpróbálták visszavenni az irányítást, senki sem állhatott ellen ennek az ölelésnek. A családok felszálltak a TV-űrhajókra, hogy egy igazabb, boldogabb helyet keressenek. A TV-bolygóról azóta sem hallott senki, valószínűleg megsemmisült, vagy ki tudja mi lett belőle... Ha ismersz valakit, akit a reklámok irányítanak, tévéfüggő, esetleg nem tudja letenni a playstationt, kikapcsolni a számítógépet, azonnal szólj! Lehet, hogy egy úrlény a TV-bolygóról!

Fordította: Bernáth Mária

Ismerős arc

Szomszédomtól kaptam meg az Új Város lap februári számát, és nagy öröm volt számomra, hogy a színes riportban egy ismerős arcot fedeztem fel, aki sugározza azt, ami az élete alapja. Hála Istennek, hogy vannak ilyen tanárok, mint a Néri Szent Fülöp-ről nevezett iskola pedagógusa. Örülhetnek a gyerekek, meg a szülei is. Tudjuk, hogy a jó tanár örök nyomot hagy, egész életre kiható alapot ad. További jó munkát kívánok!

Aláírt levél

Jézus a felebarátban

Egyik nap lehetőségem volt elmenni szentségimádsásra a közeli templomba. Nagyon vágytam már rá, hogy beszélgethessek Jézussal. Benyitottam és láttam, hogy mindössze hárman vagyunk bent. A templom különböző pontjain ülünk, így nem zavarunk egymás imádságát. Én is letelepedtem valahol, ám hamarosan bejött valaki, aki pontosan a mögöttem lévő sorban foglalt helyet. Zavart az imádságban, hogy gyakorlatilag a fülembé szuszog. Miért nem tudott máshova ülni? Annyi hely van... Én most Jézussal szeretnék beszélgetni! Majd hamarosan megértettem. Hiszen pont Jézus közelségére vágytam, ő pedig rögtön jelentkezett a felebarátom keresztül, és közel jött hozzám. Nagy öröm töltött el és így folytattam az imát.

A. E.

Mindent Istennek

Szerelem a magasban... Ahogy a februári címlapsztori is szólott. E rövid levél tartalmában – tizennégy év boldog házasság távlatából – még biztosabb vagyok: Fülig szerelmes lettem egy lányba és ő is szeretett engem. De a világból volt, és úgy gondolkodott a kapcsolatról, mint a világ. Én próbáltam Krisztus szerint élni, de félttem, hogy ha túl kemény leszek, elveszítem. Isten azonban nem engedett, újra és újra hívott, és bennem megérett a bizonyosság. Elé álltam és elmondtam, számomra nincs más út, csak a teljes tisztaság. Meg az olyan „ártatlan, apró” dolgok sincsenek összhangban Istennek, mint a csók, ölelés vagy a séta kézen fogva. Három napig sírt, majd felemelte a fejét és azt mondta: „Megértettem, ez az igazán szép szerelem.” Azóta megkeresztelkedett és nemsokára összeházasodtunk. Én pedig azóta biztos vagyok abban, hogy érdemes mindent Istennek adni.

S. Z.

Felülemelkedni

A Békeháló program negyedik éve működik az iskolánkban. Tavaly tavasszal beindult a plébániánkon egy missziós tevékenység, ahova egy jó szándékú kolléganő beajánlotta az összes békehálós gyereket. Nagyon

fájt, hogy egyszer csak elfogytak a diákok a kezem alól. Az igazgatóknak is szemet szűrt, milyen rámenősen szervezték a gyerekeket. Ez a kolléganő nemrég a családjával külföldre ment, és készítettünk neki egy emlékkönyvet. Nagyon rosszul esett, hogy így viselkedett velem. Nehéz volt felülemelkedni ezen az érzésen, és őszinte szeretettel kívánni jó utat neki és a családjának.

Zs. Á.

A példa

Egyik nap lányom feldúltan jött haza, mert a tanárnője nagyon csúnyán zavarta el őket a tanteremből tanítás után, amit ő nyugodt hangon, de nem hagyott szó nélkül. Erre dühében nagyon megalázta őt a tanárnő, aki másnap engem és férjemet is hívogatott, hogy miért nem kér lányom bocsánatot. Sikertől átbeszélünk, hogy kinek mi esett, eshetett rosszul ebben a helyzetben. Én elmondtam neki, hogy szerintem nekünk felnőtteknek kell példát mutatnunk a gyerekeknek és nem elvárással, idomítással kell nevelnünk. Másnap lányom megdöbbenve mesélte, hogy a tanárnő elnézést kért a felindult hangnemért. Köszönő sms-t küldtem neki, hogy ilyen szép példát adott tisztességből, emberségből, mire ezt válaszolta: „Így volt helyes, én meg neked köszönöm, hogy segítettél megérteni.”

N. I.

Tisztelt Olvasónk!

Az Új Város Alapítvány, mint közhasznú szervezet 2013-ban is gyűjti az 1%-os felajánlásokat.

Adószámunk: 18041930-1-42

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik 2012. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával hozzájárultak rendezvényeink és működési költségeink finanszírozásához.

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Bakacsi Viktória

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornóczy Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

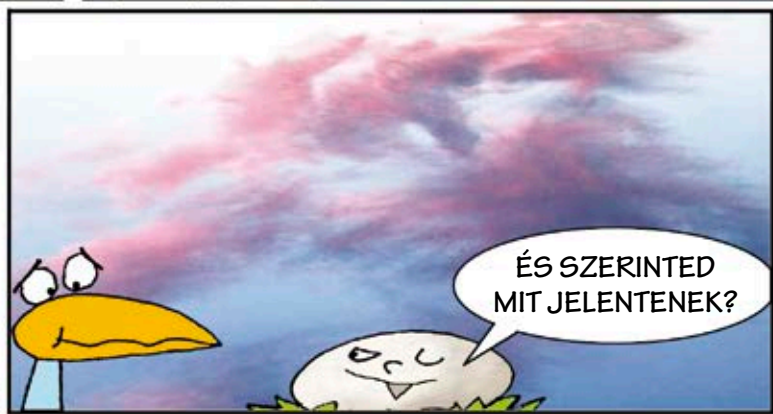
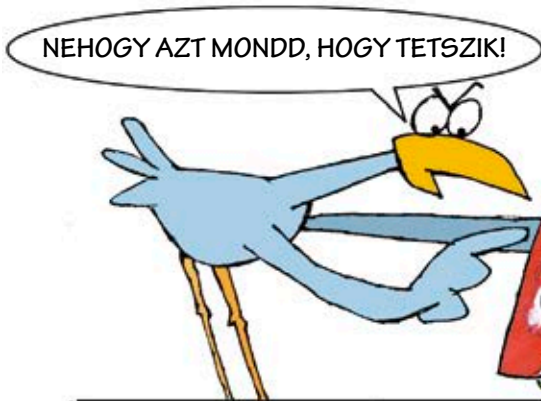
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

A címlapon Ferenc pápa, megválasztása után. Az új katolikus egyházfórlól szölkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: LaPresse/CN

EVP

EGYESÜLT VILÁG PROJEKT
UNITED WORLD PROJECT

aláírásgyűjtés
2013.04.30-ig

Genfest 2012

összefoglaló DVD 26' + extrák:

- 1 GenRosso koncert
- 2 ETAP felavatása
- 3 Genfest 2012 megnyitó beszéd
- 4 Záró szentmise

Ára: 1500 Ft

Rendelés: ujvaros.video@fokolare.hu

Az Egyesült Világ Projekt (EVP) egy nagyszabású kezdeményezés, mely az egyetemes testvériség eszméjének konkrét megvalósítása érdekében indult a 2012-es Genfesten. Célja összegyűjteni azokat a személyeket és közösségeket, akik rendszeres akcióikkal a testvériségért tevékenykednek.

Hozzuk létre a „testvériség szigeteit”!

www.unitedworldproject.org

Részleteket lásd az 5. oldalon!

